

dramatica încercare prin care treceți. Dar vă avem totdeauna în rugăciunile noastre, cu durere și dragoste.

Greu este nouă să învinovățim pe Dumnezeu și să ne îndreptăm pe noi înșine, dar iarăși, nu este ușor să facem nici invers, ca

prietenii lui Iov, care doreau să se facă apărătorii dreptății lui Dumnezeu, uitând de înfricoșatele chinuri prin care a trecut Iov. Astfel, tace Dumnezeu, tăcem și noi.

Sursa: parohia-ulm.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 18 iulie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 19 iulie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 12, 6-14; al Sf. Părinți: Tit 3, 8-15; Ev. Matei 9, 1-8; a Sf. Părinți: Ioan 17, 1-13; glas 5 → Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum); → Sfânta Cuvioasă Macrina, sora Sfântului Vasile cel Mare; → Sfântul Cuvios Die; → Aflarea moaștelor Sfântului Cuvios Serafim de Sarov
	18:00	Vecernia și Litia → Sfântul și slăvitul Proroc Ilie Tesviteanul

*Slujbele se transmit **ÎN DIRECT** prin intermediul siteului nostru: sfantul-ilie.ro

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

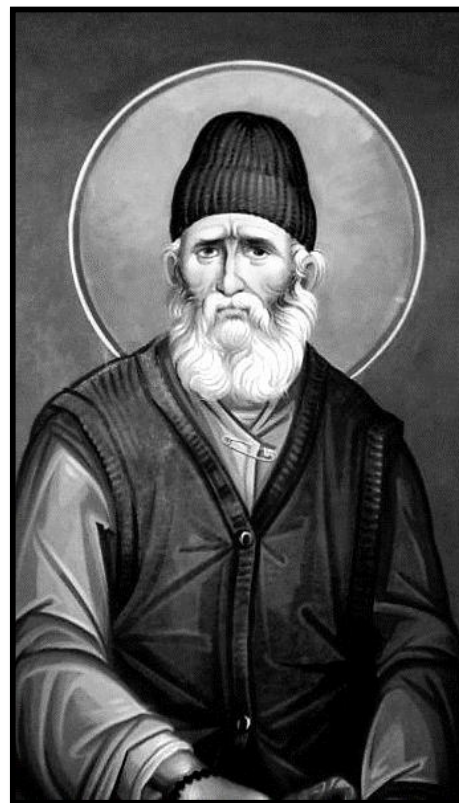

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Cel mai de preț în această viață este să lași toate și să-ți plângi păcatele tale, pentru că cea mai scumpă pentru noi este veșnicia.” – Părintele Ilie Cleopa

Nr. 347 / 12 iulie 2020

SFÂNTUL
PAISIE AGHIORITUL

1924 – 1994

† 12 IULIE

EVLAVIA SFÂNTULUI PAISIE

Starețul a avut evlavie sădită în suflet, dar a și cultivat-o mult. Accentua mult asupra ei, atât de mult încât a ajuns să spună: „Evlavia este cea mai importantă virtute, deoarece ea atrage harul lui Dumnezeu”. Evlavie, potrivit învățăturii Starețului, este frica lui Dumnezeu, sensibilitatea duhovnicească. Omul evlavios simte intens prezența lui Dumnezeu și se poartă cu atenție și sfială.

Starețul voia ca evlavie să izvorască dinlăuntru. De gesticulările exterioare, lipsite de trăire, Starețul se scârbea. Referindu-se la o obște care avea rânduială și disciplină în viața liturgică, Starețul spunea: „Dacă aceasta izvorăște dinlăuntrul lor, atunci mă plec în fața lor.” El însuși se mișca având evlavie, dar liber de orice fel de șabloane

tipiconale. Dacă un lucru nu-l simțea, nu-l făcea. Făcea deosebire între evlavie și pietism. Starețul evita chiar și să rostească acest cuvânt. Starețul înțelegea prin pietism evlavia exterioară, tipiconală.

Evlavia sa începea de la lucrurile mici și neînsemnate și ajungea până la cele esențiale și duhovnicești. Spunea: „*Există primejdia ca disprețuirea celor mici să înainteze și la cele mai mari și mai sfinte. Și fără să-și dea seama, îndreptățindu-se pe sine și spunând că «aceasta nu-i nimic», «cealaltă nu contează», să ajungă – ferească Dumnezeu! – la disprețuirea cu desăvârșire a celor dumnezeiești, devenind astfel lipsit de evlavie, nerușinat și ateu.*”

Evlavia Starețului se distingea prin felul cum se ruga, cum se închina la icoane, cum lua anafură și agheasmă, cum se împărtășea, cum ținea icoana la procesiune, cum cânta și cum își împodobeia bisericuța chiliei sale.

Dar toate acestea nu erau scolasticism, nici formalism, erau purtarea lui firească înaintea lui Dumnezeu, care nu îi era impusă de niciun tipic bisericesc, ci de dispoziția lui lăuntrică. Starețul considera un loc sfânt nu numai bisericuța lui, ci și întreaga sa Colibă. Chilia în care se ruga o avea

ca pe o bisericuță. Acolo avea un iconostas cu multe icoane, în fața cărora avea o candelă nestinsă, tămâia și aprindea multe lumânări. Așa cum îngerii în cer zi și noapte Îl adoră cu multă evlavie pe Dumnezeu, tot astfel și viața Starețului era pătrunsă de o profundă evlavie. Iar aceasta se vede din legătura sa cu cele sfinte, pe care le simțea ca fiind vii, și cu Dumnezeu.

Odată, când a mers la o chilie vecină, suferea din pricina herniei. Starețul acelei chilii l-a rugat să se întindă puțin ca să se odihnească, dar el nu a primit. Putea să se întindă numai pe partea stângă, dar atunci ar fi avut picioarele în dreptul icoanelor, lucru pe care îl considera lipsit de evlavie.

Starețul considera evlavia ca fiind virtutea principală a creștinului. El credea, potrivit asprelor sale criterii, că evlavia este absolut necesară, dar și greu de găsit. Pentru Stareț ea cântărea mai mult decât multe alte virtuți. O avea ca pe un criteriu de judecată. Când un creștin evlavios scria, spunea sau făcea ceva și era judecat de alții, Starețul, înainte de a-și pronunța părerea sa clară, îi dădea acelui circumstanțe atenuante spunând: „*Este un om evlavios, nu cred să fi făcut un astfel de lucru*”. Starețul credea că evlavia

îl păzește pe om de greșeli, de înșelări și căderi în păcat, potrivit cuvântului: „*calea celor evlavioși o păzește Domnul*”. În toate nevoințele creștinului, dar mai ales ale monahului, pentru Stareț evlavia ocupa locul principal.

Starețul încerca să-L mulțumească și să-L odihnească pe Acela pe Care Îl iubea. Din marea lui dragoste Îi dăruia lui Dumnezeu tot ce era mai bun și se purta față de El cu multă delicatețe, sensibilitate duhovnicească și evlavie, iar Dumnezeu îi dădea din belșug harul Său.

Sursa: **Ieromonahul Isaac**, *Viața Cuviosului Paisie Aghioritul*, Editura Evanghelismos

SFÂNTUL SOFRONIE SAHAROV

1896 – 1993

† 11 IULIE

SCRISOARE CĂTRE O DOAMNĂ DIN CIPRU

MĂNĂSTIREA ESSEX, ANGLIA
1984

Sunt cincizeci și șapte de ani de când port rasa călugărească și, pe cât îmi pare, nu am dorit a-mi neglija mântuirea, ci totdeauna cu mare teamă și lacrimi am rugat pe

Dumnezeu să Se milostivească de mine, să-mi ierte toate păcatele și să nu mă lepede de la așternutul picioarelor Sale.

Am încercat, cred, după puterile mele, să nu nedreptățesc nicio persoană de pe Pământ; mai mult chiar, să-mi dea Dumnezeu bărbăția de a sluji cât mai multor oameni cu puțință, fără să aștept de la ei nicio plată materialnică sau duhovnicească, ci așteptând doar de la Dumnezeu darul iertării păcatelor mele.

Și totuși, în tot acest răstimp de mai mult de jumătate de veac, nu am cunoscut perioade de pace sau siguranță, ci totdeauna am simțit în jurul meu amenințări ori cel puțin stări potrivnice. În tot ceea ce încerc să fac, chiar și în cel mai mic lucru, întâlnesc totdeauna piedici de netrecut. Aproape toate porțile lumii acesteia sunt mereu închise pentru mine. Am îmbătrânit și nu am înțeles sensul acestor încercări.

Adică: sunt ele semnul urgiei lui Dumnezeu față de mine, păcătosul, sau altceva se întâmplă? De nenumărate ori am rugat pe Dumnezeu să-mi descopere pentru ce merg lucrurile așa, iar Dumnezeu îmi răspunde neconținut cu tăcere.

De aici veți înțelege că nu sunt în măsură să vă dau explicații la